

Daniels bok - nummer hundre og sekstisju

Avkoding av profetier: Avsløring av den historiske og profetiske betydningen av Daniel 11,10 og videre utover

Jeff Pippenger
2024-03-30

Vers førti i Daniels bok kapittel elleve begynner ved endetiden i 1798, da kongen i nord får sitt dødelige sår tilføyd av kongen i sør. Denne historien ble forutskygget ved året 246 f.Kr., da Ptolemaios lot hevnens ramme det nordlige riket, og også ved at det napoleonske Frankrike tok paven til fange i 1798. Etter at kongen i sør vender tilbake til Egypt i vers ni, viser så vers ti at kongen i nord ville sette i gang et motangrep mot kongen i sør.

Så skal kongen i sør komme inn i sitt rike og vende tilbake til sitt eget land. Men hans sønner skal bli opphisset, og de skal samle en mengde store styrker; og én skal visselig komme og oversvømme og fare fram; deretter skal han vende tilbake og bli opphisset, helt til hans festning. Daniel 11:9, 10.

Før vi betrakter Uriah Smiths kommentar til den historien som oppfylte vers ti, legger vi merke til uttrykket «skylle over og dra gjennom». Den hebraiske frasen som er oversatt på denne måten, er også oversatt i vers førti som «skylle over og fare videre». Det er den samme frasen i den opprinnelige hebraiske teksten. Den forekommer bare ett annet sted i Skriften.

Og han skal fare fram gjennom Juda; han skal flomme over og skylle videre, han skal nå helt opp til halsen; og utspenningen av hans vinger skal fylle bredden av ditt land, Immanuel. Jesaja 8:8.

I Daniel, kapittel elleve, vers ti og vers førti, og deretter igjen i Jesaja, kapittel åtte, vers åtte, blir den identiske hebraiske frasen oversatt på tre forskjellige måter, selv om de uttrykker den samme betydningen. Det siste ordet i frasen, det hebraiske ordet «abar», gjengis enten som «dra gjennom» i vers ti, «fare over» i vers førti, og deretter som «gå over» i Jesaja. Betydningen er i det vesentlige den samme i hver av de tre henvisningene, men i Jesaja finnes det også en annen profetisk forbindelse mellom henvisningene.

Verset i Jesaja ble oppfylt da Assyrias konge erobret Juda og kom til Jerusalem, men aldri erobret selve byen. Han kom opp «til halsen», men han erobret aldri «hodet». I den samme profetien fremstiller Jesaja et profetisk symbol på hva et «hode» representerer, og han identifiserer et «hode» som rikets hovedstad, og rikets konge er også «hodet». Han fremfører to vitner om den profetiske sannhet at et hode er en konge og et rike, og deretter identifiserer han på gåtefullt vis at dersom profetistudenten ikke vil godta og forstå denne sannheten, vil han ikke bli grunnfestet. Det gåtefulle verset er en del av den samme profetien som identifiserer at kongen i nord ville skylle over og dra fram, men bare opp «til halsen».

For Syrias hode er Damaskus, og Damaskus' hode er Resin; og innen sekstifem år skal Efraim bli knust, så det ikke lenger er et folk. Og Efraims hode er Samaria, og Samarias hode er

Remaljas sønn. Dersom dere ikke vil tro, skal dere sannelig ikke bli stående fast. Jesaja 7:8, 9.

«Hodet» for nasjonen Syria var dens hovedstad «Damaskus», og «hodet» for «Damaskus» (hovedstaden) var «Resin», kongen av Syria. Likeså var «hodet» for nasjonen Efraim dens hovedstad «Samaria», og «hodet» for «Samaria» (hovedstaden) var «Remaljas sønn» (Pekah), kongen av Samaria. I den samme profetien, i det neste kapitlet, i vers åtte, omringet kong Sankerib av Assyria Jerusalem, og i vers åtte blir hans omringing av Jerusalem beskrevet som noe som nådde opp til halsen.

Vers syv og åtte, som på grunnlag av to vitners utsagn fremstiller det profetiske symbolet et «hode», som representerer både kongen og hovedstaden i kongens nasjon, er profetien om sekstifem år som identifiserer utgangspunktet for begge profetiene om to tusen fem hundre og tjue år mot Israels nordlige og sørlige riker. Det er derfor et meget sammensatt vers, for det står i forbindelse med vers ti og førti i kapittel elleve i Daniel, som begge også identifiserer trefninger der en nordlig konge angriper en sørlig konge, slik Sankerib, en konge fra nord, angrep Juda, en sørlig konge, i vers åtte i Jesaja kapittel åtte.

Nøkkelen som knytter disse sammenstøtene mellom nordens og sydens konger sammen, er «hodet» og det å «skylle over og gå videre». Når kongen i nord gjengjelder mot kongen i syd i vers ti i kapittel elleve, vinner han slaget, men han etterlater «hodet», for han «kommer og skyller over og går videre» «til» kongen i syds «festning». Historien i vers ti fremstiller den nordlige kongens seier over den sørlige kongen, men han går ikke inn i Egypt (festningen), hovedstaden—«hodet».

Da sørkongen tidligere beseiret nordkongen i vers sju og åtte, «trengte han inn i festningen til kongen i nord, og» «fikk overtaket og» «førte fanger» tilbake til «Egypt». I nordkongens gjengjeldende seier trengte han ikke inn i Egypt, og dette er derfor et forbilde på at da Sovjetunionen ble feid bort i 1989, ble Russland, dets hovedstad—dets hode—stående tilbake. «Hvis I ikke vil tro, skal I visselig ikke bli stående.» Det er Russland, fremstilt som sørkongen i vers elleve og tolv, som vinner slaget om grenselandet, som i oldtiden var Rafia, og som i dag er Ukraina.

««VERS 10. Men hans sønner skal egges til strid og samle en mengde store hærstyrker; og én skal visselig komme og skylle fram og dra gjennom; deretter skal han vende tilbake og egges til strid, helt fram til hans festning.»

«Første del av dette verset taler om sønner, i flertall; den siste delen om én, i entall. Sønnene til Seleukos Kallinikos var Seleukos Keraunos og Antiokos Magnus. Begge gikk med iver inn i arbeidet med å hevde og hevne sin fars og sitt lands sak. Den eldste av disse, Seleukos, besteg først tronen. Han samlet en stor mengde for å gjenvinne sin fars herredømme; men da han var en svak og feig fyrste, både i legeme og stilling, blottet for penger og ute av stand til å holde sin hær i lydighet, ble han forgiftet av to av sine generaler etter en vanærende regjeringstid på to eller tre år. Hans mer dyktige bror, Antiokos Magnus, ble derpå utropt til konge, og da han tok kommandoen over hæren, gjenerobret han Seleukia og vant Syria tilbake, idet han gjorde seg til herre over noen steder ved traktat og over andre ved våpenmakt. Deretter fulgte en våpenhvile, hvorunder begge sider forhandlet om fred, men forberedte seg på krig; etter dette

vendte Antiokos tilbake og overvant i slag den egyptiske generalen Nikolas, og han tenkte på å invadere selve Egypt. Her er den 'ene' som visselig skulle oversvømme og fare fram.» Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 253.

Sovjetunionens sammenbrudd i 1989 markerte «endens tid», og de to sønnene i verset representerer de to veimerkene Reagan og Bush den første. Siden «endens tid» i 1798, hvor vers førti i Daniel elleve begynte, har Roms skjøge vært glemt; for hun, som Jesabel, blir værende tilbake i Samaria, mens hennes ektemann Akab tiltaler Elia på Karmel-fjellet. Hun var i skjul, men trakk i hemmelighet i trådene, slik hun gjorde under første verdenskrig og andre verdenskrig. Hennes ektemann er hennes stedfortredende hær mot kongen i sør. Da hun slo tilbake i 1989, førte hun, som kongen i nord, med seg vogner, skip og ryttere.

Og ved endetiden skal kongen i sør støte sammen med ham; og kongen i nord skal komme mot ham som en virvelvind, med vogner og med ryttere og med mange skip; og han skal trenge inn i landene og oversvømme og fare videre. Daniel 11:40.

Hennes stedfortreder i gjengjeldelsen er fremstilt ved «skip», som er økonomisk makt, og ved «vogner og ryttere», som er militær styrke. Militær styrke og økonomisk makt er De forente staters to profetiske kjennetegn i endetidens profetier, for De forente stater vil forby dem som ikke vil bøye seg for Jesabel, å kjøpe og selge, og dersom de fremdeles nekter å motta Jesabels myndighetstegn, vil de bli drept. Det var De forente staters økonomiske makt og militære styrke som, anvendt i samarbeid med pavedømmet, førte til Sovjetunionens oppløsning i 1989, skjønt Russland ble stående.

Historien som oppfylte vers ti i Daniel kapittel elleve, gjentas i historien til den andre delen av vers førti, som identifiserer endetiden i 1989. Historien i vers seks til ni representerer den historien som ledet fram til endetiden, som identifiseres i den første delen av vers førti. Vers fem til ti i Daniel kapittel elleve illustrerer på fullkommen måte historien i Daniel 11, vers førti; for, slik Søster White nedtegnet, «mye av den historien som er blitt oppfylt i det ellefte kapittel av Daniel, vil bli gjentatt.»

Versene én til fire i Daniel elleve identifiserer Kyros, den andre kongen av den tohornede nasjonen ved endetiden i de siste dager. «Endetiden» i de siste dager var 1989, og den andre presidenten, representert ved Kyros, etablerer en profetisk rekke som gjør det mulig for en elev av profetien å telle til den sjette presidenten etter 1989, som ville være den rikeste presidenten, og som ville egge opp (vekke) de globalistiske dragemaktene, enten de er verdens globalister eller dem i De forente stater. Denne profetiske historien springer deretter til det sjuende riket i Bibelens profeti, De forente nasjoners ti konger, og identifiserer dets fremste og første konge, som representert ved Aleksander den store (som betyr «Menneskenes kriger»), og den endelige oppløsningen av hans rike når islams fire vinder blir fullt ut sluppet løs ved avslutningen av menneskets prøvetid.

Deretter illustrerer vers fem til ni den historien som er fremstilt ved den perioden som gikk forut for pavemaktens etablering på tronen i 538, for først må den makten som skal bli kongen i nord, overvinne tre geografiske hindringer, slik Seleukos gjorde, og deretter ble etablert som kongen i nord. Deretter hersket kongen i nord i tre og et halvt år, fremstilt ved trettifem bokstavelige år,

inntil kongen i sør trengte inn i hans festning og tok ham til fange, hvor han senere døde i Egypt ved å falle av en hest. Slik angir versene den historien som ble avsluttet ved endens tid i 1798.

Vers ti identifiserer endetidens historie i 1989, og sammen med vers fem til ni representerer de historien i vers førti, slik også historien i vers tretti til trettiseks gjør. Derfor er det, fra vers én til vers ti, linje på linje, to profetiske linjer. Den første henvender seg til lederne for det sjette og det sjuende riket, selv om det er et tomrom mellom den sjette og den rikeste presidenten i det sjette riket og det sjuende riket.

Den andre linjen omfatter historien om fjerningen av de tre hindringene, perioden da kongen i nord regjerte, og hvem som deretter ble fjernet i 1798, og frem til 1989, og den andre presidenten, representert i den foregående linjen ved Kyros.

Vers elleve og tolv fremstiller en tredje historisk linje som inntreffer etter den rike presidenten i vers to, men en gang etter Sovjetunionens sammenbrudd ved endens tid i 1989, og et sted før søndagsloven i De forente stater, slik den er fremstilt i vers seksten.

Historien etter endetiden i 1989 føres, i den første linjen, fram til den sjette og rikeste presidenten som egger globalistene til kamp, fra og med 2016. I den andre linjen føres den profetiske historien fram til 1989. Slaget ved Rafia («Grenselinjen») i vers elleve og tolv går forut for vers tretten, der den nylig beseirede kongen i nord gjenreiser sin hær og deretter beseirer kongen i sør, like før søndagsloven i vers seksten. Kongen i nordets stedfortredende makt i vers tretten er den siste av de åtte presidentene som regjerer fra 1989 til søndagsloven. Vers tretten må derfor finne sted ved eller etter valget av den åttende presidenten, som er av de sju. Vers elleve og tolv begynner like før den sjette, rikeste presidenten, og ender sannsynligvis like før valget av den samme presidenten, som blir den åttende som er av de sju, og som seirer i det tredje slaget i stedfortrederkrigen, i vers tretten til femten.

Kongen i syds gjengjeldelse i vers elleve og tolv er et svar på det nederlaget kongen i syd led i vers ti. Vers ti identifiserer kongen i nordens seier i 1989, som ble muliggjort ved den hemmelige alliansen mellom De forente stater og Vatikanet. Seieren for den nordlige hæren var det første slaget i stedfortrederkrigen. Den bokstavelige hete krigen som ble oppfylt i oldtiden, var et forbilde på en stedfortrederkrig i de siste dager, og seieren i vers elleve og tolv vil derfor være en seier for kongen i syd, i det annet slaget i stedfortrederkrigen.

Det er tre slag i vers ti til femten, og alle ble oppfylt i oldtiden ved bokstavelige hete kriger, men de representerer tre slag i stedfortrederkrigen i de siste dager. Det første slaget ble vunnet av dyrets og den falske profets hemmelige allianse mot dragen i 1989. Det andre slaget i stedfortrederkrigen vil bli vunnet av den ateistiske dragemakten, sydens konge, mot pavens allianse og hans stedfortredende hær. Det tredje slaget i stedfortrederkrigen vil bli vunnet av nordens konges stedfortredende hær, slik det fremstilles i vers tretten til femten.

Profetisk sett finnes det tre hete verdenskriger, tre stedfortrederkriger, bestående av tre slag, og krigføringen i Islams tre veer. Det finnes også en borgerkrig og en revolusjonskrig. Det andre slaget i stedfortrederkrigen er nå i gang i Ukraina, «Grenselinjen», slik dette er fremstilt ved

Rafia, som var grenselinjen mellom kongen i sør og kongen i nord, da vers elleve og tolv først ble oppfylt i historien.

Samtidig som det andre slaget i stedfortrederkrigene i Ukraina blir utkjempet, finner også det andre av Islams tre angrep mot det herlige land sted. Det første angrepet i det tredje ve kom den 11. september 2001, og beseglingen av de hundre og førtifire tusen begynte. Beseglingstiden ender ved den snart kommende søndagsloven i De forente stater, når Islam i det tredje ve igjen vil ramme De forente stater. Det første og det siste angrepet er det samme, og de markerer begge en røst fra engelen i Åpenbaringen atten, som også er den tredje engels røst, som også er den sjuende basuns lyd, som også er det tredje ve.

Midt mellom disse to angrepene, som er to røster, som er lyden av den sjuende basun, angrep islam i det tredje ve den 7. oktober 2023 ikke det moderne åndelige herlige land, men det gamle bokstavelige herlige land.

Krigen som da begynte, finner nå sted i nøyaktig det området hvor slaget ved Rafia fant sted, slik det er beskrevet i vers elleve og tolv. Gazastripen er grenseområdet mellom det sørlige kongeriket Juda og Egypt. 7. oktober 2023 er et hjul inne i de andre hjulene som markerer opprøret, eller den trettende bokstaven i det hebraiske alfabetet, som sammen med den første og den siste bokstaven danner ordet «sannhet».

Det andre angrepet mot det herlige landet fra islam under det tredje ve, fant sted den 7. oktober 2023, og det fant sted i det nøyaktige området hvor det gamle slaget ved Rafia fant sted, til oppfyllelse av vers elleve og tolv. Det andre angrepet på det herlige landet er, gjennom profetisk geografisk symbolikk, forbundet med det andre slaget i stedfortrederkrigene, slik dette er representert ved krigen i Ukraina.

Linje på linje omfatter det andre slaget i stedfortrederkrigene som nå er i gang i Ukraina (grenselandet), den andre tonen av basunen i det tredje ve (7. oktober 2023), som fullbyrdes i den siste perioden av beseglingen av de hundre og førtifire tusen. Denne beseglingserfaringen blir illustrert av Daniel i kapittel ti, når han ser «marah»-synet etter sørgeperioden på tjueén dager, som er de tre og en halv dagene da de to profetene lå døde på gaten. Synet ble tolket som forklaringen på «det som skulle hende Guds folk i de siste dager.»

Sannheten som fremstilles ved synet om elven Hiddekel, og som er beseglingens sannhet, oppfylles i den profetiske historien i vers elleve til femten. Det er historien i vers førti som begynner i 1989, og fortsetter til vers førtien og den snart kommende søndagsloven. Det er historien om den sjette, rikeste kongen i vers to som fremstilles frem til det sjuende riket, «Aleksander den store», slik det er angitt i vers tre.

Historien som begynte ved innledningen av den andre kampen i stedfortrederkrigene i 2014, og som ble etterfulgt av at den rikeste presidenten begynte sin kampanje i 2015, er det tomme området i vers førti, fra 1989 og frem til søndagsloven i vers førtien, og det er også det tomme området fra den sjette, rikeste presidenten i vers to og frem til det syvende riket. Det er den historien som begynte med den første stemmen i Åpenbaringen kapittel atten den 11. september 2001, og som

ender med den andre stemmen ved timen for det store jordskjelvet i kapittel elleve i Åpenbaringen. Denne historien er også den tidsperioden som identifiseres av Esekiel i kapittel tolv, hvor ethvert syn blir oppfylt. Denne tidsperioden er beseglingstiden for de hundre og førtifire tusen. Guds folks helliggjørelse fullbyrdes ved Hans ord.

Hellige dem ved din sannhet; ditt ord er sannhet. Johannes 17,17.

Vi vil fortsette denne studien i neste artikkel.

«Dette synet ble gitt til Esekiel på en tid da hans sinn var fylt av dystre forutanelser. Han så sine fedres land ligge øde. Byen som en gang var full av mennesker, var ikke lenger bebodd. Gledens røst og lovsangens sang ble ikke lenger hørt innenfor dens murer. Profeten selv var en fremmed i et fremmed land, hvor grenseløs ærgjerrighet og rå grusomhet rådde suverent. Det han så og hørte om menneskelig tyranni og urett, fylte hans sjel med sorg, og han sørget bittert dag og natt. Men de underfulle symbolene som ble stilt fram for ham ved elven Kebar, åpenbarte en styrende makt mektigere enn de jordiske herskeres. Over Assyrias og Babylons stolte og grusomme monarker tronede barmhjertighetens og sannhetens Gud.»

De hjullignende innviklingene som for profeten syntes å være innhyllet i slik forvirring, stod under ledelse av en uendelig hånd. Guds Ånd, åpenbart for ham som den som beveget og styrte disse hjulene, frembrakte harmoni av forvirring; slik var hele verden under Hans kontroll. Myriader av herliggjorte vesener stod rede ved Hans ord til å overstyre onde menneskers makt og rådslagning og bringe godt til Hans trofaste.

«På samme måte, da Gud skulle åpenbare for den elskede Johannes kirkens historie gjennom kommende tidsaldre, gav Han ham en forsikring om Frelserens interesse for og omsorg for sitt folk ved å åpenbare for ham 'En som lignet Menneskesønnen', vandrende blant lysestakene, som symboliserte de sju menighetene. Mens Johannes fikk se kirkens siste store kamper med jordiske makter, fikk han også lov til å skue de trofastes endelige seier og utfrielse. Han så kirken ført inn i en dødelig konflikt med dyret og dets bilde, og tilbedelsen av dette dyret påbudt under dødsstraff. Men idet han så bakenfor stridens røyk og larm, skuet han en skare på Sions berg sammen med Lammet, som i stedet for dyrets merke hadde 'sin Fars navn skrevet på sine panner'. Og atter så han 'dem som hadde vunnet seier over dyret og over dets bilde og over dets merke og over tallet på dets navn, stå på glasshavet og ha Guds harper' og synge Moses' og Lammets sang.»

«Disse lærdommene er til gagn for oss. Vi trenger å holde vår tro festet til Gud, for like foran oss ligger en tid som vil prøve menneskenes sjeler. Kristus gjennomgikk på Oljeberget de fryktelige dommene som skulle gå forut for Hans annet komme: 'Ye shall hear of wars and rumors of wars.' 'Nation shall rise against nation, and kingdom against kingdom: and there shall be famines, and pestilences, and earthquakes, in divers places. All these are the beginning of sorrows.' Selv om disse profetiene fikk en delvis oppfyllelse ved Jerusalems ødeleggelse, har de en mer direkte anvendelse på de siste dager.»

«Vi står på terskelen til store og høytidelige begivenheter. Profetien går raskt i oppfyllelse. Herren står for døren. Snart vil det åpne seg for oss en tid av overveldende interesse for alle levende. Fortidens stridsspørsmål skal bli gjenopplivet; nye stridsspørsmål vil oppstå. De

scener som skal utspille seg i vår verden, er ennå ikke engang drømt om. Satan er virksom gjennom menneskelige redskaper. De som gjør en innsats for å forandre grunnloven og sikre en lov som håndhever søndagshelligholdelse, innser lite hva følgen vil bli. En krise står umiddelbart foran oss.»

«Men Guds tjenere skal ikke stole på seg selv i denne store krisen. I synene som ble gitt til Jesaja, til Esekiel og til Johannes, ser vi hvor nært himmelen er knyttet til de begivenheter som finner sted på jorden, og hvor stor Guds omsorg er for dem som er trofaste mot Ham. Verden er ikke uten en hersker. Programmet for de kommende begivenheter er i Herrens hender. Himmels Majestet har nasjonenes skjebne, så vel som sin kirkes anliggender, i sin egen varetekt.» Testimonies, bind 5, 752, 753.